

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Manuscrisele de la Marea Moartă / trad. din ebraică, introd. și note:

Theodor H. Gaster, trad. din lb. engleză: Simona Dumitru. - Ed. a 6-a. -

București: Herald, 2023

ISBN 978-630-6550-12-8

I. Gaster, Theodor H. (trad.) (introd.) (note)

II. Dumitru, Simona (trad.)

091

Manuscrisele de la Marea Moartă

Traducere din ebraică, introducere și note:

THEODOR H. GASTER

Traducere din limba engleză:

Simona Dumitru

THE SCRIPTURES OF THE DEAD SEA SECT

In English Translation with Introduction and Notes

by Theodor H. Gaster

Secker & Warburg Ltd., 1957, London

Copyright © 1956, by Theodor H. Gaster

EDITURA HERALD
București

412

MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ

We know
books

2.16	M i.6.
3.19	CI xi.11.
4.4	M iii.5-6,
II Ioan	
1	M viii.6.
5	M v.25; S viii.17.
Iuda	
5 <i>sqq.</i>	S ii-iii.
6	S ii.18.
7	CI iii.29f.; x.5.
8	R ix.16; xvii.6-7.
Apocalipsa	
6.11(7.9)	M iv.8.
11.3 <i>sqq.</i>	M ix.11.
12.7-9	R ix.16; xvii.6-7.
16.8	CI iii.29f.
17.14	M viii.6.
19.20(20.10, 14;	
21.8)	CI vi.25f.
20.8	R ix.16.
21.23, 25(22.6)	CI vii.24.
22.16	S vii.19.

Cuprins

PREFAȚĂ	7
INTRODUCERE	13
SLUJIREA LUI DUMNEZEU. STATUTUL COMUNITĂȚII	
	50
INTRODUCERE	53
MANUALUL DE DISCIPLINĂ	60
DOCUMENTUL SADOCHIT	88
FORMULARUL BINECUVĂNTĂRIILOR	121
INTRODUCERE	133
IMNURILE ÎNCEPĂTORILOR	136
CARTEA IMNURILOR	147
CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. STUDIUL SCRIPTURII	
	237
INTRODUCERE	241
PREDICA LUI MOISE (O PARAFRAZĂ A LEGII)	246
CARTEA LUI MIHEIA	250
CARTEA LUI NAUM	253
CARTEA LUI HABACUC	256
PSALMUL 37	272
INTRODUCERE	283
RĂZBOIUL FIILOR LUMINII	
ÎMPOTRIVA FIILOR ÎNTUNERICULUI	289
MANUALUL DE DISCIPLINĂ	
PENTRU VIITOAREA FRĂȚIE A LUI ISRAEL	320
NOUL LEGĂMÂNT	325

APENDICE	331
JUDECATA DE APOI	328
INTRODUCERE	333
MEMORIILE PATRIARHILOR	337
CARTEA LUI ISAIA	350
ÎMPĂRĂȚIA CE VA SĂ VINĂ	355
REGELE MESIANIC	356
EPOCA MESIANICĂ	359
ANEXE	365
SURSE	367
PENTRU O LECTURĂ SUPLIMENTARĂ	370
INDEX ANALITIC	373
CITATE ȘI PARALELE BIBLICE	393

Colecția Manuscris

Despre gnoza și gnosticism

de Henri-Charles Puech

Respingerea tuturor ereziilor

de Hipolit Din Roma

Cartea înțelepciunii lui Solomon

Cartea lui Enoh

Evangelii Gnostice

Cartea tainelor lui Enoh

Evangelia după Toma

în traducerea lui Henri-Charles Puech

Pistis Sophia - Cărțile I și II

Scripturile gnostice de la Nag Hammadi

de Elaine Pagels

Apocalipse apocrife ale Noului Testament

NOTĂ:

[ ] marchează o lacună în manuscris. Această carte fiind destinată cititorului neavizat, lungimea variată a unor astfel de lacune nu a fost menționată.

..... indică o linie (sau linii) prea fragmentară pentru a fi tradusă.

În traducerea imnurilor, restaurările, care sunt evident făcute cu fidelitate, pe baza citatelor biblice, nu sunt totdeauna indicate în mod clar.

Introducere

Aproape toată lumea a auzit până acum despre scrierile ebraice străvechi ce au fost găsite în peșterile de lângă Marea Moartă. Aproape toată lumea a fost mișcată de aserțiunile savanților că acestea ar proveni din comunitatea în care „Ioan Botezătorul a predat, iar Iisus a învățat”. Și aproape oricine a fost intrigat de ideea mult răspândită că textele ilustrează o perioadă îndelungată, pierdută, a creștinătății – o sectă ce a crezut într-un martir „Învățător al Dreptății”, ce le va reapărea în cele din urmă credincioșilor. Până acum însă foarte puțini oameni au avut șansa de a citi manuscrisele în sine, din simplul motiv că nicio traducere completă a lor nu este accesibilă omului obișnuit. Această carte este destinată să suplinească această nevoie. Ea oferă interpretări inteligibile principalelor manuscrise din peșterile de la Marea Moartă, împreună cu un text înrudit, așa-numitul *Document Sadochit* ce a fost descoperit cu aproape 50 de ani în urmă într-o veche sinagogă din Cairo. Mai mult, nu se angrenează în niciun fel de teorie particulară, ci permite manuscriselor să se exprime și să dea mărturie în mijlocul zarvei controverselor cu privire la ele.

I

Încă nu știm cu siguranță cine a scris manuscrisele de la Marea Moartă, în ce perioadă și unde. Încercări cu privire la datarea lor au fost făcute de către paleografi – adică, avân-

du-se în vedere forma (sau formele) scrierii folosite – și prin identificarea în acestea a aluziilor cu privire la persoane sau evenimente. Nicio metodă însă nu a dus la vreun rezultat satisfăcător. Paleografia ar putea stabili, în cel mai bun caz, timpul când manuscrisele au fost redactate, dar nu și timpul când conținutul acestora a fost compus. Mai mult, după cum stau lucrurile, cele mai multe documente străvechi folosite în scopul comparării sunt ele însele incerte ca dată de apariție, fiind scrise pe o gamă largă de materiale (piatră, pergament, papirus, tăblițe de cupru), fiind produsele unui mediu extins și diferit, astfel încât cu greu pot reliefa o dezvoltare liniară a scrisului ebraic. Și, în ceea ce privește presupusele aluzii istorice, dificultatea aici este că, chiar dacă pasajele în discuție fac într-adevăr referiri particulare, cele mai multe dintre ele sunt atât de vagi și ambigue, încât pot fi confundate cu orice persoană sau evenimente petrecute într-o perioadă cuprinsă între secolul II și secolul I î.Hr., dacă nu chiar ceva mai târziu¹.

În aceste condiții, ar fi mai bine să lăsăm deoparte problema originii manuscriselor și să pornim de la situația existentă, și anume din momentul în care documentele au fost găsite în peșteri. Situația este că oricând, oriunde și oricine ar fi compus manuscrisele, acestea au ajuns să fie acceptate drept literatura sau repertoriul religios al unei comunități evreiești ascetice, „protestante” și „puritane” care a trăit în deșertul

¹ Aceste eforturi se concretizează în două supoziții: a) acele personaje diferite descrise respectiv ca „învățător al dreptății”, „preot vicios” și „om al minciunii” sunt indivizi ca atare ce pot fi identificați; și b) poporul numit „kitteni” poate fi identificat fie cu macedonenii greci ai imperiului alexandrin, fie cu romanii. Detalii ale diferitelor teorii se găsesc în cartea lui Millar Burrows, *The Dead Sea Scrolls*, în *The Zadokite Fragments and The Dead Sea Scrolls* a lui H. H. Rowley și în mult mai cunoscuta prezentare din *The Scrolls from Dead Sea*, de Edmund Wilson. Pentru moment, se poate spune că întunericul din peșterile de la Marea Moartă încă nu a dispărut, iar savanții se află într-adevăr în poziția de cititori nerăbdători, care ghicesc soluția unui „roman polițist” în serie înainte ca ultimul fascicul să fi fost publicat!

Iudeii – mai precis pe țărmul de vest al Mării Moarte – în perioada de început a erei noastre; adică în aceeași zonă și în același timp în care Ioan Botezătorul „a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină”. Din această perspectivă, manuscrisele prezintă o deosebită importanță, căci au refăcut pentru noi ceea ce poate fi cel mai bine descris ca perioada de început a scenei în care primul act al dramei creștinătății a fost jucat.

Comunitatea despre care am vorbit – estimată de un scriitor contemporan ca având o vechime de aproape 400 de ani – a locuit într-o serie de tabere, iar una dintre acestea, găzduind aproape 200 de persoane, era situată în râpele uitate de la Qumran, în partea de nord a Mării Moarte. Membrii ei erau grupați în jurul unei clădiri centrale, așezate la aproape un kilometru distanță de peșterile în care au fost descoperite principalele manuscrise (de către un copil arab în 1947). Această clădire este acum dărâmată, însă, după evidența monedelor găsite în ea, s-a stabilit că a fost ocupată în permanență (cu excepția unei părți datorate cutremurelor dintre anii 31 î.Hr. și 5 î. Hr.) între anii 125 î.Hr. și 68 d.Hr. Această dată târzie coincide cu pătrunderea în zonă a Legiunii a X-a romane, care a fost detașată acolo pentru a suprima prima revoltă iudaică. Se dovedește a fi, prin urmare, o ipoteză foarte plauzibilă că locuința a fost abandonată atunci când trupele s-au apropiat, iar manuscrisele bibliotecii (unele dintre ele fiind, desigur, destul de vechi și compuse inițial în diferite locuri) au fost ascunse în peșterile din jur.

S-au făcut numeroase și ingenioase încercări de a identifica Comunitatea cu una dintre sectele iudaice cunoscute ce au existat la acea vreme. S-a presupus, de exemplu, că multe

dintre credințele și practicile descrise în manuscrise prezintă o asemănare izbitoare cu ale celor cunoscuți în primele secole și descriși de Philon Iudeul și Josephus ca esenieni și că esenienii, conform lui Pliniu cel Bătrân (23–79 d.Hr.), au locuit într-adevăr în acest spațiu în perioada discutată. Pentru moment însă putem amâna considerațiile unei astfel de teorii, fără a prejudicia sursa, permițând textelor să descrie de la sine comunitatea ale cărei „scripturi” au fost.

În ceea ce privește principiile, organizarea și practicile de bază ale Comunității, sursele noastre de informare au fost *Manualul de Disciplină* (sau *Cartea Ordinului*) și *Documentul Sadochit* complementar, în timp ce pentru credințe și concepte religioase ne-am inspirat în principal din mult mai personala și mai puțin academică *Carte a imnurilor* (sau *Psalmii recunoștinței*).

II

Aceste scrieri ne fac cunoscută o comunitate ce este concepută ca fiind adevărata congregație a Israelului, puținii ce au mai rămas credincioși legământului străvechi și care stau mărturie pentru continuitatea poporului lui Dumnezeu sau pentru purificarea pământului de păcatele sale. Se spune că Legământul a fost păstrat de-a lungul istoriei doar datorită unor astfel de „aleși” plini de credință.

Membrii comunității considerau că repetă într-o perioadă mai târzie experiența înaintașilor lor din zilele lui Moise. Când au părăsit cetățile și satele și s-au îndreptat spre deșert, s-au văzut ca plecând în pustie pentru a primi un Nou Legământ. Ceea ce se avea în vedere însă nu era Noul Testament în sensul creștin al termenului, nici vreo abrogare sau substituție a

Vechiului Legământ, ci pur și simplu o reafirmare a sa. Acest lucru a fost în acord cu viziunea tradițională iudaică potrivit căreia Legământul veșnic este reafirmat periodic și legământul încheiat pe muntele Sinai a fost în sine o rearticulare a sa, pe care Dumnezeu a făcut-o înainte cu Avraam și Iacov.

Pentru a îmbrățișa această idee de bază și a aduce mai multă claritate și continuitate cu ceea ce era anterior, comunitatea a pornit în a-și acorda sieși o serie de titluri și epitete încărcate cu semnificație istorică. Membrii ei se considerau „aleși”, referindu-se în special la alegerea Israelului pe muntele Sinai. Preoții sunt numiți fiii lui Sadoc, provenind din prima familie preoțească din timpul lui David (cf. II 8.17) și din cei pe care profetul Iezechiel, în viziunile sale, i-a desemnat drept singurii preoți legitimi pentru a restaura Templul (Ez. 40.46; 43.19; 44.15; 48.11). Ei descriu perioada petrecută în neprimitorul deșert ca un exil în „pustia Damascului”, dramatizând-o astfel ca fiind îndeplinirea profețiilor profetului Amos conform cărora Dumnezeu va face ca poporul Său să „meargă în exil dincolo de Damasc” (Amo. 5.27). Și se considerau drept trimiși ai Domnului – un fel de armată a izbăvirii – pregătiți, ca și înaintașii conduși de Moise și Iosua, să lupte în numele Domnului și să-i înlăture pe necredincioși de pe pământul Său – în acest caz de pe întreg pământul (într-adevăr, câteodată își numește adepții „voluntari” – un cuvânt cu sensuri specific militare, trasând chiar un plan elaborat pentru campania „Armagedon”!).

Exista însă o diferență crucială între această comunitate și prototipul ei îndepărtat: ei nu așteptau să primească Legea; deja o posedau. Scopul lor era pur și simplu să revendice Legea, să o elibereze din sfera întunericului în care a fost aruncată. Tora – adică Învățătura Divină revelată lui Moise – a fost, se spune, în repetate rânduri pervertită de „falșii profeți”. Scopul

comunității era să exemplifice și să promoveze adevărata interpretare. Această interpretare s-a bazat pe un fel de „succesiuni apostolice” începute prin profeți și continuate printr-o serie de conducători inspirați, fiecare dintre ei cunoscut ca „adevăratul profet” sau „Dreptul Învățător” (*nu* „Învățătorul Dreptății”, cum au interpretat mulți savanți) – adică interpretul *ortodox* al Cuvântului¹. „Dreptul învățător” era probabil, de fiecare dată, un *preot*², titlul său derivând din binecuvântarea lui Moise asupra preoțimii tribului lui Levi:

„Ei au ținut Cuvântul Tău și au păzit Legământul Tău. Ei îi vor învăța pe Iacov legile Tale și pe Israel poruncile Tale.”
(Deut. 33.9-10).

Așa cum Israel a fost condus în vechime de acești profeți și învățători, tot astfel se credea că un nou profet și un nou învățător (poate, într-adevăr, una și aceeași persoană) se va ridica la sfârșitul epocii prezente pentru a cârmui în Vârsta de Aur, atunci când mulțimile împrăștiate ale lui Israel se vor aduna laolaltă, când un preot uns și un rege uns (Unșii (Mesia) lui Aaron și al lui Israel) vor cârmui, iar „pământul se va umple de cunoștința de Dumnezeu, precum marea este umplută de ape”. Concepția a fost extrasă direct din cuvintele lui Moise în Deut. 18, 15-18:

¹ Se poate observa că termenul ebraic pentru „învățător” derivă din aceeași rădăcină ca și cuvântul „Tora”. „Drept învățător” este, prin urmare, în acest context, „cel ce tâlmăcește legea așa cum se cuvine”.

² În primul rând, doar un preot ar fi putut avea autoritatea incontestabilă de a respinge legea. În al doilea rând, documentele noastre o spun cu precizie, neîncetat, că regulile și standardele comunității erau determinate de mult timp de „fiii lui Sadoc, *preoții*”. În al treilea rând, *Manualul de Disciplină* afirmă cu precizie că doar *preoții* au autoritate în toate problemele economice și juridice. În al patrulea rând, Învățătorul profet ce va apărea la sfârșitul timpului și va anunța Era Mesianică este invariabil asociat în tradiția iudaică fie cu Ilie, fie cu Fineas sau chiar cu Melhisedec, *care au fost cu toții preoți*.

„Domnul Dumnezeuul Tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: de Acela să ascultați! Că tu la Horeb, în ziua adunării poporului, ai cerut de la Domnul Dumnezeuul tău și ai zis: Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu și să nu mai văd acest foc mare ca să nu mor. Atunci Domnul mi-a zis: Ce ți-au zis ei este bine. Eu le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui și el va grăi tot ceea ce îi voi porunci Eu”.

Într-adevăr, este important faptul că, pe un mic fragment găsit într-una dintre peșteri, chiar acel pasaj alcătuiește o listă de citate din Scriptură, justificând ideea mesianică a comunității, iar acest lucru este asociat cuvintelor finale ale lui Moise din „Binecuvântare”, pe care tocmai le-am menționat ca fiind sursa termenului tehnic „învățător”.

III

Însă, chiar dacă Tora va fi interpretată corect de către profet și învățător, s-a spus că oamenii vor putea s-o primească doar dacă se vor racorda la ea în mod corect. Și această racordare va veni – dacă vom interpreta metaforic – prin „iluminare” launtrică. Prin urmare, comunitatea se considera nu numai ceea ce a mai rămas din Israel, dar și cea în mod special „iluminată”. În repetate rânduri, în *Cartea Imnurilor* laudele sunt aduse lui Dumnezeu pentru că i-a „iluminat fața” slujitorului Său sau pentru că a făcut să strălucească lumina Sa în inima slujitorului Său. Dobândirea acelei lumini însă nu a fost atribuită din senin ca fapt spontan al slavei divine. Mai degrabă a fost un rezultat al exercițiului voit al omului, al puterii de discernământ pe care Dumnezeu a pus-o în fiecare creatură în momentul facerii sale.

Toate lucrurile, s-a afirmat – chiar și luna, soarele și stelele –, au fost înzestrate de Dumnezeu cu cunoaștere simțitoare, deși alegerea folosirii sau ignorării acesteia, în ceea ce-l privește pe om, a fost lăsată la propria lui alegere. Dacă va ține seamă de dar, omul va obține armonia cu universul și va avea viață veșnică, fiindcă va fi părtaș la cele veșnice și va deveni una cu marile forțe ale universului, cu ceea ce am numi Natură, și cu ființele celeste nemuritoare – „sfinții”, care au stat întotdeauna față către față cu Dumnezeu. El a primit, pe scurt, ceea ce misticii numesc „starea unitivă”.

Aceasta era starea la care năzuiau membrii comunității. Acesta a fost țelul ultim al întregii lor aventuri spirituale; scopul și rațiunea de a fi a Torei și a vieții disciplinate la care aceasta îndemna. Ei susțineau că, în virtutea „iluminării”, erau membri nu doar ai comunității pământești consacrate, ci *eo ipso* și ai Comuniunii Veșnice. Așa cum unul dintre psalmiști a afirmat, ei merg pe vecie „pe povârnișuri nemărginite” și știu „că există nădejde pentru cel ce este plămădit din lut de a se întoarce spre cele veșnice”. Aceasta nu este, așa cum au presupus cei mai mulți savanți, o simplă credință în reîncarnarea trupească sau doar o speranță în supraviețuirea sufletului în vreun tărâm imaginar al binecuvântării. Este mai degrabă un puternic simțământ mistic conform căruia – dată fiind starea spirituală adecvată, dată fiind victoria asupra întunericului care este pus înaintea lui odată cu lumina – omul poate trăi chiar și pe pământ într-o dimensiune a veșniciei.

IV

Ar fi o greșeală să presupunem că membrii Comunității de la Marea Moartă au fost inspirați doar de amintirea lucrurilor

trecute sau că s-au dus în deșert doar pentru că erau tulburați de agitațiile politice sau dezgustați de venalitatea preoților Ierusalimului. Ei au fost purtați de alte gânduri. Unul din acestea s-a datorat unei foarte răspândite credințe cum că întregul ciclu al epocilor era pe cale să ajungă la punctul final. Această credință era bazată pe o concepție care poate să-și aibă, de fapt, originea în antichitatea Indiei, anume că existența constă nu într-o dezvoltare liniară progresivă, ci într-o constantă repetare ciclică a evenimentelor arhetipale și primordiale. Îndată ce s-au petrecut mari transformări, s-a presupus că ciclul cosmic era aproape de sfârșit, că Marele An se întrevedea și că cosmosul era pe cale să redevină haos. Elementele primordiale, restrânse la începutul lumii, vor fi din nou dezlănțuite; toate cele existente se vor dizolva într-un potop copleșitor sau vor fi arse în focul veșnic ce se întinde până în străfundurile pământului. Apoi ciclul va începe din nou și o nouă lume va fi adusă la viață.

Pentru oameni însă această teorie pune problema imediată a salvării, iar religia răspunde la această problemă prin afirmarea că „dreptatea izbăvește de moarte” și că „cel drept va trăi prin credința sa”. Ideea ce s-ar desprinde de aici ar fi că, de nu va putea fi eliberat de trup, prin moarte, omul, cel puțin, era eliberat de tulburările acestei vieți. El s-ar fi putut cufunda în lucrurile veșnice, detașându-se de cele lumești, inversând cursul firesc și găsind că în mijlocul morții era de fapt în viață.

Oamenii de la Qumran au trăit în perioada unei astfel de „crize ciclice”. Aceasta e pomenită pe larg în literatura pseudoepigrafică a celor două secole ce preced „Era noastră”, iar ecoul tot mai stins al acesteia poate fi auzit în strigătul lui Ioan Botezătorul că „împărăția cerului este aproape”. Scăparea din ciclul inexorabil, eliberarea, nu de păcat, ci de moarte, era

ceea ce căutau și oamenii aceștia. Deșertul în care se rugau și trăiau nu era doar simplul deșert al Iudeii; era, de asemenea, misticul Deșert al Liniștii – ceea ce John Tauler a numit „Pustia lui Dumnezeu, în care i-a condus pe toți cei ce trebuiau să primească inspirația divină, acum sau în vecie”. În acea pustie ei vor primi nu numai o reînnoire a Legământului, ci vor avea și viziunea „Rugului Aprins”. Îndepărtați de oameni, ei vor avea o viziune proprie a lucrurilor divine. Însetați în neprimitoria pustie, vor bea apa pură a slavei divine. Despuiți de posesiunile lumești, bogățiile lor vor fi acum sărăcia misticilor – această proprietate pe care Evelyn Underhill a descris-o ca fiind o „totală detașare de toate lucrurile finite”. Arși de soarele pârjolitor, ei vor vedea acea *simplice lume* a lui Dante, „strălucirea insufletă” a Sfintei Tereza, și de lumina aceea nu vor fi orbiți. Ei se vor apropia de și vor participa la cele veșnice, așa cum cineva poate realiza doar în pustiu sau pe mare. Și în această experiență vor reproduce și vor concentra în ei înșiși drama ciclului cosmic, dizolvarea vechii ordini și nașterea celei noi.

Este imposibil ca cel ce citește *Cartea imnurilor* cu sensibilitate și pătrundere să nu înțeleagă, dincolo de limbajul-clîșeu, de propozițiile greoaie și încâlcite, de neîncetatul furt al „etichetelor” biblice, mișcarea acestor curente mistice adânci; și ele trebuie, de asemenea, luate în seamă.

Printr-o ciudată juxtapunere a acestor speculații rafinate, comunitatea a avut, de asemenea, un punct de vedere cu privire la ceea ce va urma să se întâmple atunci când va sosi timpul reînnoirii lumii. Chiar dacă unii dintre ei au scăpat de judecată, o judecată finală tot va fi, iar pactul cu diavolul tot va trebui distrus. Distrugerea va veni după patruzeci de ani de război

pornit de fiii luminii, conduși de cetele cerești¹, împotriva fiilor întunericului. În trei campanii ei vor reuși să învingă, iar în trei vor fi învinși. La sfârșit, în cea de-a șaptea luptă, Dumnezeu va triumfa asupra lui Belial. Aceasta va fi Ziua Răzbunării. Apoi totul va fi luat de la început². Veacul Binecuvântării divine³ (spre deosebire de Veacul Răzbunării⁴) va fi inaugurat. Lumina lui Dumnezeu va străluci de șapte ori mai mult⁵. El va reînnoi Legământul cu cei credincioși și va grava legea Sa în inimile lor.

V

Cu privire la organizarea practică a comunității, suntem bine informați atât din *Manualul de Disciplină*, cât și din așa-zisul *Document Sadochit*.

Copiii trebuiau să studieze timp de zece ani preceptele și poruncile Legământului, precum și așa-zisa *Carte a Studiului*. La vârsta de douăzeci de ani, erau eligibili în Frăție. Fiecare candidat era examinat public în ceea ce privește capacitatea lui intelectuală și caracterul său moral. Dacă trecea testul, urma să parcurgă un an de probă, neavând acces la resursele comunității și nici dreptul de a lua parte la masa comună. La sfârșitul anului de probă, urma un nou test. Dacă comportamentul său se dovedea satisfăcător, urma încă un an de probă chiar în interiorul Comunității. El trebuia să-și lase toate bunurile în grija unui „supraveghetor”, neavând în schimb permisiunea să beneficieze de resursele celor din comunitate sau să mănânce la aceeași masă cu ei. Doar după acest al doilea an căpăta

¹ *Imnuri*, iii, 35–36; vi, 29th; x, 34–35.

² *Imnuri*, xi, 13f; xiii, 11–12.

³ *Imnuri*, xv, 15; frag. 9.8.

⁴ *Documentul Sadochit*, i, 5.

⁵ *Imnuri*, vii, 24.

într-adevăr drepturi depline în cadrul comunității, prin vot general și după depunerea unui jurământ de credință.

Nimeni cu vârsta sub douăzeci și cinci de ani nu putea ocupa o funcție în consiliul comunității și nimeni sub treizeci de ani nu era recunoscut drept cap de familie și nici nu putea să aibă vreo funcție în cadrul armatei.

Autoritatea supremă în toate problemele doctrinare și economice aparținea preoților, asistați de leviți. În orice grup de zece oameni, dacă unul dintre ei se întâmpla să fie preot, el nu trebuia să plece din grupul respectiv astfel format, căci fiecare grup trebuia să aibă un „interpret al legii” căruia să i se poată cere sfatul la orice oră din zi sau din noapte.

Exista, de asemenea, un consiliu general în care orice membru al comunității putea fi ales. Acest consiliu servea ca un fel de parlament pentru deliberări, dar nu și în probleme doctrinare, care erau lăsate în seama preoților.

Pentru problemele administrative exista, de asemenea, un fel de casă parohială constituită din trei preoți și doisprezece laici special pregătiți. Acești „prezbiteri” erau cunoscuți drept „oameni ai sfințeniei” și trebuiau să parcurgă o perioadă de doi ani de probă până la numirea lor în funcție.

Fiecare membru al comunității era desemnat cu un rol special, care era revizuit de la an la an, promovarea sau destituirea fiind hotărâtă prin vot general. Se poate pune totuși întrebarea dacă această funcție era mai degrabă legată de statutul individual decât de clasă. Totuși, după cum vedem în documente, se fac distincții clare între preoți, „oameni sfinți”, „demnitari” (lit. „oameni cu reputație”), „oameni eligibili pentru convocările adunării” și „capi de familie”. Mai mult, se fac referiri frecvente la admiterea sau respingerea din cadrul celor puri și asta pare în diferite contexte să vizeze diferitele

grade de puritate corespunzătoare diferitelor niveluri din cadrul comunității. Josephus, de pildă, vorbește despre patru grade de puritate de acest fel ca fiind recunoscute de esenieni.

Toate bunurile și veniturile sunt plasate într-un fond comun administrat de un „supraveghetor” sau „administrator”. Un funcționar asemănător conducea distribuirea îndatoririlor fiecărui individ în parte.

Membrii comunității luau masa împreună, mâncarea fiind mai întâi binecuvântată de către preot. Fiecare se așeza în funcție de gradul și clasa socială, marele preot ocupând primul loc. Se întâlneau, de asemenea, în mod regulat pentru a se ruga și pentru studiu, fiind obligați să petreacă o treime din nopțile unui an în astfel de exerciții spirituale.

Cei care încălcau rânduielile erau pedepsiți prin ostracizare temporară și lipsirea de rația obișnuită de mâncare. Ofensele repetate sau fapte similare duceau la excluderea irevocabilă din Comunitate.

Conform practicii evreiești, pentru a constitui o „congregație” se pare că era nevoie de un cvorum de zece oameni. Membrii comunității erau încurajați să discute problemele Legii și ale doctrinei pentru instruirea și edificarea lor mentală, însă li se interzicea să se aventureze în dispute teologice cu persoane de proastă reputație.

Pentru a ne forma o idee cu privire la complexitatea acestei comunități aparte, ar fi de folos să o comparăm cu Frăția valdeziană¹ așa cum este descrisă (deși cu un ton polemic) de

¹ Valdezienii constituie cea mai veche grupare creștină pre-reformatoare. Numele și l-au luat de la un negustor bogat din Lyon, pe nume Petro Valdes, care prin 1175–1176 și-a împărțit averea săracilor și a hotărât să urmeze pilda lui Hristos, trăind o viață de sărăcie și propovăduind Evanghelia. El avea o traducere a Noului Testament din limba latină în limba vorbită de popor, traducere care a stat la baza acțiunii lui de evanghelizare. Treptat, i s-au ală-